

מסכת מנחות

פרק ג'

א. הקומץ את המנחה במחשבה לאכול דבר שאין דרכו לאכול או במחשבה להקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - כשר, רבי אליעזר פוסל.

חשב לאכול דבר שדרכו לאכול או במחשבה להקטיר דבר שדרכו להקטיר בשיעור פחות מפזית - כשר.

חשב לאכול פחצי זית ולהקטיר פחצי זית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

ב. שמונה מקרים שהחסיר מהעבודה במנחה:

1. לא יצק הכהן אלא בלל זר.

2. לא בלל כלל.

3. לא פתת את כל המנחה אלא פתת רק את הקמיצה.

4. לא מלח את כל המנחה אלא מלח רק את הקמיצה.

5. לא הניף את המנחות שטעונות תנופה.

6. לא הגיש למזבח את המנחות שטעונות הגשה.

7. או שפתתן פתים מרבות (גדולות מן השיעור).

8. ולא משחן למנחות הטעונות משיחה.

בכל שמונת המקרים האלו - כשרות.

נתערב קמצה בקמץ חביתה או במנחת כהנים או במנחת כהן המשמים או במנחת נסכין - כשרה.

רבי יהודה אומר: אם נתערבה במנחת כהן המשמים ובמנחת נסכין - המנחה פסולה, שזו (מנחה

רגילה) בלילתה עבה, וזו (מנחת כהן משיח ומנחת נסכין) בלילתה רכה, והן בולעות זו מזו. אבל אם

נתערבה בקומץ חביתה או במנחת כהנים - כשירה, מכיון ששניהם שוות בבלילתן.

ת"ק אינו חושש לבליעת שמן מחבירתה, מכיון שדעתו שאין העולים למזבח מבטלים זה את זה.

ג. שתי מנחות שלא נקמצו, ונתערבו זו בזו:

אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה - כשרות.

וְאִם לֹא - פְּסוּלוֹת, מְכִיּוּן שְׁמֵעוּרְב בְּקוֹמֵץ סוּלַת מֵהַמְנַחָה הַשְּׁנִיָּה.

הַקֹּמֵץ שֶׁנִּתְעַרְב בְּמִנְחָה שְׁלֵא נִקְמְצָה - לֹא יִקְטִיר אֶת כָּל הַתְּעוּרֹבַת שֶׁהִי מֵעוּרְב בַּה סוּלַת שְׁלֵא נִקְמְצָה וְאִינָה רְאוּיָה לְהִקְטִירָה.

וְאִם הַקֹּטִיר אֶת הַתְּעוּרֹבַת - זֶה שֶׁנִּקְמְצָה עָלֶיהָ לְבַעָלִים, וְזֶה שְׁלֵא נִקְמְצָה לֹא עָלֶיהָ לְבַעָלִים.

נִתְעַרְב קְמֻצָה בְּשִׁירְיָה אוֹ בְּשִׁירִים שֶׁל חֲבֵרְתָּהּ - לֹא יִקְטִיר.

וְאִם הַקֹּטִיר - עָלֶיהָ לְבַעָלִים.

נִטְמָא הַקֹּמֵץ וְהַקְרִיבוּ - הַצִּיץ מְרַצָּה.

יֵצֵא מִן הָעִזְרָה וְהַקְרִיבוּ - אֵין הַצִּיץ מְרַצָּה.

שֶׁהַצִּיץ מְרַצָּה עַל הַטְּמָא, וְאֵינוֹ מְרַצָּה עַל הַיּוֹצֵא¹.

ד. נִטְמָאוּ כָּל שִׁירְיָה אוֹ נִשְׂרְפוּ כָּל שִׁירְיָה אוֹ אֶבְדּוּ כָּל שִׁירְיָה² -

כְּמִדַּת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁסוּבֵר 'יש דם גם אם אין בשר': הַמְנַחָה כְּשֶׁרָה.

וְכְּמִדַּת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׁסוּבֵר 'אם אין דם - אין בשר': הַמְנַחָה פְּסוּלָה.

שְׁלֵא בְּכָלִי שֶׁרֵת -

לְדַעַת תְּנָא קַמָּא: פְּסוּלָה, רַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַשִּׁיר מְכִיּוּן שְׁקִידֵשׁ מִתְחִילָה אֶת הַמְנַחָה בְּכָלִי שֶׁרֵת.

אִם לֹא נִתְּן אֶת הַקּוֹמֵץ בְּכָלִי שֶׁרֵת וְלֹא נִתְּן אֶת הַמְנַחָה מִתְחִילָה בְּכָלִי שֶׁרֵת - לְכוּ"ע הַמְנַחָה פְּסוּלָה.

הַקֹּטִיר אֶת קְמֻצָה פְּעַמִּים - כְּשֶׁרָה.

ה. אַרְבַּעַת דְּבָרִים שְׁמִיעוּטָם מַעֲכָב אֶת רוֹבָם:

1. הַקֹּמֵץ - מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ.

2. הָעֶשְׂרוֹן - מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ.

3. הַיֵּין - מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ.

¹ זְבַחִים פֶּרֶק ח' מִשְׁנָה

² נִבְיָא אֶת מִקּוּר מַחְלוּקַת ר"א וְר"י לְגַבֵּי זֶבַח, הַמּוּבָא בְּתוֹסַפְתָּא קֶרְבֹּנוֹת פֶּרֶק ד':

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: אִם אֵין דָּם - אֵין בֶּשֶׂר, אִף עַל פִּי שְׂאִין בֶּשֶׂר - יֵשׁ דָּם.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר: אִם אֵין דָּם - אֵין בֶּשֶׂר, אִם אֵין בֶּשֶׂר - אֵין דָּם.

כִּיצַד?

נִטְמָא הַדָּם אוֹ שְׁנִשְׁפֵךְ אוֹ שִׂיבָא חוּץ לְקַלְעִים - הַבֶּשֶׂר תְּעוּבֵר צוֹרְתוֹ וְיֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרֵפָה.

נִטְמָא בֶּשֶׂר אוֹ שְׁנִפְסַל אוֹ שִׂיבָא חוּץ לְקַלְעִים - רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: יִזְרוֹק אֶת הַדָּם, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר: לֹא יִזְרוֹק.

4. השָׁמֶן - מְעוּטוּ מְעַבְבֵי אֶת רְבוּ.

עשרים ושתיים דברים שמעכבים זה את זה:

1. הסִלֵת וְהַשָּׁמֶן - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

2. הַקֹּמֶץ וְהַלְבוּנָה - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

3. ו. שְׁנֵי שְׁעִירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

4. שְׁנֵי כִבְשֵׁי עֶצְרֶת - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

5. שְׁתֵּי חֲלוֹת - מְעַכְבּוֹת זוֹ אֶת זוֹ.

6. שְׁנֵי סְדָרִין - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

7. שְׁנֵי בְזִיכִין - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

8. הַסְּדָרִים וְהַבְּזִיכִין - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

9. שְׁנֵי מִינִים שֶׁבַּנְזִיר (שני סוגי לחם: 1. חלות. 2. רְקִיקִים) - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

10. שְׁלֹשָׁה מִינִים שֶׁבַּפֶּרֶה (1. עֵץ אֲרֶז. 2. אֲזוּב. 3. שְׁנֵי תוֹלַעַת) - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

11. אַרְבָּעָה מִינֵי לֶחֶם (1. חלות. 2. רְקִיקִים. 3. רְבוּכוֹת. 4. לֶחֶם חֻמֶץ) שֶׁבַּתוֹדָה - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

12. אַרְבָּעָה שֶׁבִּלְוֵלֵב (1. אֲתָרוּג. 2. לוֹלֵב. 3. הַדָּס. 4. עֵרְבָה) - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

13. אַרְבָּעָה שֶׁבַּמְצוֹרֶע (1. עֵץ אֲרֶז. 2. אֲזוּב. 3. שְׁנֵי תוֹלַעַת. 4. שְׁנֵי צִיפּוּרִים) - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

14. שִׁבְעַת הַזֵּיזוֹת שֶׁבַּפֶּרֶה - מְעַכְבּוֹת זוֹ אֶת זוֹ.

15. שִׁבְעַת הַזֵּיזוֹת שֶׁל בֵּין הַבַּדִּים - מְעַכְבּוֹת זוֹ אֶת זוֹ.

16. וְשִׁבְעַת שְׁעַל הַפְּרֶכֶת - מְעַכְבּוֹת זוֹ אֶת זוֹ.

17. וְאַרְבַּעַת שְׁעַל מִזְבֵּחַ הַזָּהָב - מְעַכְבּוֹת זוֹ אֶת זוֹ.

18. ז. שִׁבְעָה קִנֵּי מְנוּרָה - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

19. שִׁבְעָה נְרוֹתֶיהָ - מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.

20. שְׁתֵּי פְּרָשִׁיּוֹת שֶׁבַּמְזוּזָה (1. שִׁמֶע. 2. וְהִיא אִם שִׁמּוּעַ) - מְעַכְבּוֹת זוֹ אֶת זוֹ, וְאַפְלוּ כָּתֵב אֶחָד מְעַכְבֵּן.

21. אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת שֶׁבַתְּפִלִּין (1. שְׁמַע. 2. וְהָיָה אִם שָׁמַע. 3. קִדָּשׁ. 4. וְהָיָה כִּי יִבְיָאָךְ) - מְעַכְּבוֹת זֶה אֶת זֶה, וְאִפְלוּ כָּתֹב אֶחָד מְעַכְּבֵן.

22. אַרְבַּע צִיצִיּוֹת - מְעַכְּבוֹת זֶה אֶת זֶה, שֶׁאֲרַבְּעֵתָן מִצֹּה אֶחָת.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר: אֲרַבְּעֵתָן - אַרְבַּע מִצֹּת, וְלֹכֵן אֵינָן מַעֲכָבוֹת זֶה אֶת זֶה.

מסכת מנחות

פרק ד

א. ששה עשר דברים שאינם מעכבים זה את זה:

1. התכלת - אינה מעכבת את הלבן.
2. והלבן - אינו מעכב את התכלת.
3. תפלה של יד - אינה מעכבת של ראש.
4. ושל ראש - אינה מעכבת של יד.
5. הסלת והשמן של מנחת נסכים - אינן מעכבין את היין.
6. ולא היין מעכבן.
7. המתנות שעל מזבח החיצון - אינן מעכבות זו את זו.
8. ב. הפרים והאילים והכבשים של המוספין - אינן מעכבין זה את זה.
רבי שמעון אומר: אם היו להם פרים מרבים ולא היו להם נסכים - גביאו פר אחד ונסכו, ולא יקרבו כלן בלא נסכין.
9. ג. הפר והאילים והכבשים והשעיר הבאים עם שתי הלחם - אינן מעכבין את הלחם.
10. ולא הלחם מעכבן.
11. הלחם מעכב את הכבשים, והכבשים אינן מעכבין את הלחם, דברי רבי עקיבא.
אמר שמעון בן ננס: לא כי, אלא הכבשים מעכבין את הלחם, והלחם אינו מעכב את הכבשים.
שכן מצינו, כשהיו ישראל במדבר ארבעים שנה ולא היה להם לחם מתבואת הארץ - קרבו כבשים בלא לחם, אף כהן שאין להם לחם - יקרבו כבשים בלא לחם.
אמר רבי שמעון: הלכה כדברי בן ננס, אבל אין הטעם כדבריו, שהרי כל קרבן האמור בחמש הפקודים - קרב במדבר. וכל האמור בתורת כהנים - לא קרב במדבר. משבאו לארץ - קרבו אלו ואלו.
ומפני מה אני אומר 'יקרבו כבשים בלא לחם'?

שְׁהַכְּבָשִׁים מִתִּירִין אֶת עֲצָמוֹן בְּלֹא לָחֶם, לָחֶם בְּלֹא כְּבָשִׁים - אֵין לִי מִי יִתִּירָנוּ? שֶׁהִרִי הַכְּבָשִׁים מִתִּירִים אֶת הַלָּחֶם.

12. ד. הַתְּמִידִין - אֵינֶן מְעַכְּבִין אֶת הַמוֹסָפִים.

13. וְלֹא הַמוֹסָפִים מְעַכְּבִין אֶת הַתְּמִידִין.

14. וְלֹא הַמוֹסָפִים מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה, בְּיוֹם שִׁישׁ בּו שְׁנֵי מוֹסָפִים כְּגוֹן בְּר"ח שַׁחַל בַּשַּׁבָּת.

15. לֹא הֶקְרִיבוּ כְּבֶשׂ בַּבֶּקֶר - יִקְרִיבוּ בֵּין הָעֲרֵבִים, אֲבָל אִם לֹא הֶקְרִיבוּ תְּמִיד בֵּין הָעֲרֵבִים - לֹא יִקְרִיבוּ בַּבּוֹקֵר.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אֵימָתִי מִקְרִיבִים בֵּין הָעֲרֵבִים?

בְּזָמַן שֶׁהָיוּ אֲנוֹסִין אוֹ שׁוֹגְגִין.

אָבָל אִם הָיוּ מְזִידִין וְלֹא הֶקְרִיבוּ כְּבֶשׂ בַּבֶּקֶר - אוֹתָם הַכֹּהֲנִים שֶׁהִזִּידוּ וְלֹא הֶקְרִיבוּ בַּבּוֹקֵר לֹא יִקְרִיבוּ בֵּין הָעֲרֵבִים.

16. לֹא הֶקְטִירוּ קֶטֶרֶת בַּבֶּקֶר - יִקְטִירוּ בֵּין הָעֲרֵבִים, אֲבָל אִם לֹא הֶקְטִירוּ בֵּין הָעֲרֵבִים - לֹא יִקְטִירוּ בַּבּוֹקֵר.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: וְכִלְהַּ הִיְתֵה קֶרְבָּה בֵּין הָעֲרֵבִים אִם לֹא הֶקְרִיבוּ בַּבּוֹקֵר בְּאוֹנוֹס.

אַרְבַּעַה דִּינֵי חֲנוּכַת כָּלִים:

1. שֶׁאֵין מְחַנְכִין אֶת מְזִבַּח הַזֶּהָב אֶלָּא בְּקֶטֶרֶת הַסַּמִּים שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים.

2. וְלֹא מִחֲנֻכִים מְזִבַּח הָעוֹלָה אֶלָּא בְּתְּמִיד שֶׁל שַׁחַר.

3. וְלֹא מִחֲנֻכִים אֶת הַשְּׁלֶחַן אֶלָּא בְּלָחֶם הַפָּנִים בַּשַּׁבָּת.

4. וְלֹא מִחֲנֻכִים אֶת הַמְּנוֹרָה אֶלָּא בְּשֶׁבַע נְרוֹתֶיהָ בֵּין הָעֲרֵבִים.

ה. חֲבַתֵּי כֹהֵן גְּדוֹל - לֹא הָיוּ בְּאוֹת חֲצִיִּים, אֶלָּא מִבֵּיא עֶשְׂרוֹן שְׁלֶם, וְחוֹצָהוּ, וּמִקְרִיב מְחֻצָּה בַּבֶּקֶר, וּמְחֻצָּה בֵּין הָעֲרֵבִים.

וְכֹהֵן שֶׁהֶקְרִיב מְחֻצָּה בַּשַּׁחַרִּית וּמֵת וּמְנוֹ כֹהֵן אַחַר תַּחֲתִיו - לֹא יָבִיא חֲצִי עֶשְׂרוֹן מִבֵּיתוֹ שֶׁאֵין

מִבֵּיאִים חֲצִיִּים, וְלֹא מִבֵּיא אֶת חֲצִי עֶשְׂרוֹנוֹ שֶׁל רֹאשׁוֹן, אֶלָּא מִבֵּיא עֶשְׂרוֹן שְׁלֶם, וְחוֹצָהוּ, וּמִקְרִיב

מחצה, ומחצה השני שלו אבד.

נמצאו באותו יום שני חצאים קרבין, ושני חצאים אובדין.

³ לא מנו כהן אחר - משל מי היתה קרבה?

רבי שמעון אומר: משל צבור.

רבי יהודה אומר: משל יורשים.

ולכו"ע שלמה היתה קרבה ולא חציה.

³ מחלוקת זו מובאת גם בשקלים פרק ז משנה ו.

מסכת מנחות

פרק ה

א. כָּל הַמִּנְחוֹת בָּאוֹת מִצָּה, חוּץ מִחֻמֵּץ שֶׁבַתּוֹדָה וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם שֶׁהֵן בָּאוֹת חֻמֵּץ.

כיצד מחמצן?

רבי מאיר אומר: שאור בודה (מוציא) להן מתוך, ומחמצן.

רבי יהודה אומר: אף היא אינה מן המבחר שהרי יחסר או יותר בשיעור, אלא מביא את השאור,

ונותן לתוך המדה, וממלא את המדה.

אמרו לו: אף היא היתה חסרה או יתרה שהרי יש לחשוש שהשאור יהיה רך או עבה מהעיסה.

ב. כָּל הַמִּנְחוֹת נְלוּשׁוֹת בְּפוֹשְׁרִין, וּמִשְׁמֶרֶן שְׁלֵא יִחְמִיצוּ.

ואם החמיצו שינייה - עובר בלא תעשה, שנאמר: 'כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמיץ'

(ויקרא ב, יא).

וחיבים בלא תעשה על לישיתה ועל עריכתה ועל אפיתה.

ג. יש מנחות שהן טעונות שמן ולבונה.

יש מנחות שהן טעונות שמן ולא לבונה.

יש מנחות שהן טעונות לבונה ולא שמן.

יש מנחות שהן אינן טעונות לא שמן ולא לבונה.

ואלו טעונות שמן ולבונה?

מנחת הסלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, והרקיקין, מנחת כהנים, ומנחת כהן משים,

ומנחת גוים, ומנחת נשים, ומנחת העמר.

ואלו טעונות שמן ואינן טעונות לבונה?

מנחת נסכין טעונה שמן ואין טעונה לבונה.

ואלו טעונות לבונה ואינן טעונות שמן?

לחם הפנים טעון לבונה, ואין טעון שמן.

ואלו אינן טעונות שמן ואינן טעונות לבונה?

שתי הלחם, מנחת חוטא, ומנחת קנאות אינן טעונות לא שמן ולא לבונה.

ד. וְחָיֵב מַלְקוֹת עַל נְתִינַת הַשֶּׁמֶן בְּפָנָי עֲצָמוֹ, וְעַל הַלְבוּנָה בְּפָנָי עֲצָמָה.

נָתַן עָלֶיהָ שֶׁמֶן - פְּסָלָהּ.

נָתַן עֲלֶיהָ לְבוּנָה - יִלְקָטָנָהּ.

נָתַן שֶׁמֶן עַל שִׁירֶיהָ - אֵינֶנּוּ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂהּ.

נָתַן כָּלִי עַל גִּבֵּי כָּלִי - לֹא פְסָלָהּ.

ה. יֵשׁ מִנְחוֹת שֶׁהֵן טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה.

וֵישׁ מִנְחוֹת שֶׁהֵן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה.

וֵישׁ מִנְחוֹת שֶׁהֵן טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְתְנוּפָה.

וֵישׁ מִנְחוֹת שֶׁאֵינָן טְעוּנוֹת לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה.

אֵלֹו טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה?

מִנְחַת הַסֹּלֶת, וְהַמִּחְבֵּת, וְהַמִּרְחֶשֶׁת, וְהַחֲלוֹת, וְהַרְקִיקִין, מִנְחַת כֹּהֲנִים, מִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, מִנְחַת

גֹּזִים, מִנְחַת נָשִׁים, מִנְחַת חוּטָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: מִנְחַת כֹּהֲנִים, מִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ - אֵין בָּהֶן הַגֶּשֶׁה, מִפְּנֵי שֶׁאֵין בָּהֶן קְמִיצָה.

וְכֹל שֶׁאֵין בָּהֶן קְמִיצָה - אֵין בָּהֶן הַגֶּשֶׁה.

ו. אֵלֹו טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְאֵין טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה?

לֵג שֶׁמֶן שֶׁל מְצוּרָה וְאֶשְׁמוֹ, וְהַבְּכוּרִים כְּדַבְּרֵי רַבִּי אֶלְיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, וְאִמּוּרֵי שְׁלָמִי יָחִיד וְחִזָּה

וְשׁוֹק שְׁלֶהָן, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חִיבִים בַּתְּנוּפָה, וְחֹבֵת הַתְּנוּפָה בְּיִשְׂרָאֵל אֲבָל לֹא בְּאַחֲרִים⁴

(בגויים), וְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְשְׁנֵי כִבְשֵׁי עֶצְרֶת.

כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה אֶת הַתְּנוּפָה?

נֹתַן שְׁתֵּי הַלֶּחֶם עַל גִּבֵּי שְׁנֵי כִבְשֵׁים, וּמִנִּיחַ שְׁתֵּי יָדָיו מִלְמַטָּן, מוֹלִיךְ וּמְבִיא, מַעֲלָה וּמוֹרִיד,

שְׁנֵי אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם' (שמות כט. ד).

תְּנוּפָה - הִיָּתָה בַּמִּזְרָח, וְהַגֶּשֶׁה - הִיָּתָה בַּמַּעֲרָב.

וְתְנוּפוֹת קוֹדְמוֹת לְהַגֶּשֶׁה.

⁴ בשלמי נשים הכהן מניף לבד. וביחס למנחת גויים נחלקו ראשונים, דעת רש"י שהכהן מניף לבד, ובשיטה מקובצת כתב שאין מנחה כלל, כפשטות לשון המשנה 'בישראל אבל לא באחרים'.

אלו הן שהן טעונות הגשה ותנופה?

מנחת העמר ומנחת קנאות - טעונות תנופה והגשה.

אלו הן שהן אינן טעונות לא תנופה ולא הגשה?

לחם הפנים ומנחת נסכים - לא תנופה ולא הגשה.

ז. רבי שמעון אומר: שלשה מינים טעונים שלש מצות: 1. סמיכה. 2. תנופה חי. 3. תנופה שחוט.

ומצוות אלו נוהגות שתים בכל אחת ואחת, והשלישית אין בהן.

ואלו הן:

זבחי שלמי יחיד, וזבחי שלמי צבור, ואשם מצורע.

זבחי שלמי יחיד - טעונים סמיכה כשהם חיים, ותנופה כשהם שחויטים, ואין בהם תנופה כשהם

חיים.

זבחי שלמי צבור - טעונים תנופה כשהם חיים ושחויטים, ואין בהן סמיכה.

ואשם מצורע - טעון סמיכה ותנופה כשהוא חי, ואין בו תנופה כשהוא שחוט.

ח. האומר הרי עלי במחבת - לא יביא במרחשת.

האומר הרי עלי במרחשת - לא יביא במחבת.

ומה בין מחבת למרחשת?

אלא שהמרחשת יש לה כסוי, והמחבת אין לה כסוי, דברי רבי יוסי הגלילי.

רבי חנניה בן גמליאל אומר: מרחשת - עמקה ומעשיה רוחשים (מתנענעים בשמן והמנחה רכה), ומחבת

- צפה ומעשיה קשים.

ט. האומר הרי עלי בתנור - לא יביא מאפה כפח (כירה קטנה) ומאפה רעפים (אפוי על גג התנור) ומאפה

יורות הערביים (אפוי על חור באדמה).

רבי יהודה אומר: אם רצה - יביא מאפה כפח, שאף הוא נקרא תנור.

האומר הרי עלי מנחת מאפה - לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין, אלא יביא או עשר חלות או

עשר רקיקין.

רבי שמעון מתיר להביא מחצה חלות ומחצה רקיקין, מפני שהוא קרבן אחד.